தமிழ்நாட்டில் 19 மற்றும் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் சமூக - அரசியல் இயக்கங்களின் பரிணாமம்

வள்ளலார், ராமலிங்க சுவாமிகள் அல்லது ராமலிங்க அடிகள் (1823—1874) என்று பிரபலமாக அறியப்படும் ராமலிங்க சுவாமிகள், சிதம்பரத்திற்கு அருகிலுள்ள மருதூரில் பிறந்தார். அவரது தந்தை இறந்த பிறகு, அவரது குடும்பம் சென்னையில் உள்ள அவரது சகோதரர் வீட்டிற்கு குடிபெயர்ந்தது. முறையான கல்வி இல்லையென்றாலும்

மகத்தான புலமையைப் பெற்றார். உயிர்களுக்கு இடையே உள்ள பொறுப்பு மற்றும் கருணையின் பிணைப்பை ராமலிங்கர் வலியுறுத்தினார்.

'துன்பப்படுபவர்களிடம் இரக்கம் இல்லாதவர்கள் கடின இதயம் கொண்டவர்கள், அவர்களின் ஞானம் மங்கிவிட்டது' என்ற பார்வை. தாவரங்கள் உட்பட அனைத்து உயிரினங்களின் மீதும் அவர் தனது கருணையையும் காட்டினார். இதை ஜீவகாருண்யா என்று அழைத்தார். அவர் 1865 இல் சமரச வேதா சன்மார்க்க சங்கத்தை நிறுவினார், மேலும் அது "சமரச சுத்த சன்மார்க்க சத்திய சங்க" என்று மறுபெயரிடப்பட்டது, அதாவது "உலகளாவிய சுயநிலையில் தூய உண்மைக்கான சமூகம்". 1866 ஆம் ஆண்டு தென்னிந்தியாவில் ஏற்பட்ட பயங்கரப் பஞ்சத்தின் போது, வடலூரில் (1867) சாதி வேறுபாடின்றி அனைவருக்கும் இலவச அன்னதான இல்லத்தை ராமலிங்கர் நிறுவினார். அவரது மகத்தான பாடல்கள் திருவருட்பா (அருள் பாடல்கள்) என்ற தலைப்பில் தொகுக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டன.

இராமலிங்கர் நாட்டின் பசியையும் வறுமையையும் சாட்சியாகச் சொன்னார்: “பசியால் வாடி, மிகவும் களைத்துப்போயிருக்கும் ஏழை மக்கள் ஒவ்வொரு வீடாகச் செல்வதைக் கண்டேன், ஆனாலும் அவர்களின் பசி நீங்கவில்லை, என் இதயம் மிகவும் வேதனைப்பட்டது. தீராத நோயினால் அவதிப்படுபவர்களை, என் முன்னே கண்டு நெஞ்சம் நடுங்கியது. ஏழைகளும், நிகரற்ற மரியாதையும் கொண்ட அந்த மக்களை நான் பார்த்தேன், அவர்களின் இதயங்கள் சோர்வடைந்து, நான் பலவீனமடைந்தேன் என்று கூறினார்.

அயோத்திதாச பண்டிதர்:

அயோத்திதாச பண்டிதர் (1845—1914) ஒரு தீவிர தமிழ் அறிஞர், எழுத்தாளர், சித்த மருத்துவப் பயிற்சியாளர், பத்திரிகையாளர் மற்றும் சமூக—அரசியல் ஆர்வலர் ஆவார். சென்னையில் பிறந்த இவர் தமிழ், ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளில் சரளமாகப் புலமை பெற்றவர். அவர் சமூக நீதிக்காக பிரச்சாரம் செய்தார் மற்றும் சாதிய பிடியில் இருந்து "தீண்டத்தகாதவர்களின்" விடுதலைக்காக பாடுபட்டார். அவர் சாதியற்ற அடையாளத்தை உருவாக்கவும், சாதிய மேலாதிக்கம் மற்றும் தீண்டாமையை ஒழிக்க பாடுபட்டவர். கல்வியை அதிகாரமளிப்பதற்கான ஒரு முக்கிய கருவியாகக் கருதிய அவர், தமிழகத்தில்

"தீண்டத்தகாதவர்களுக்காக" பல பள்ளிகளை நிறுவுவதற்கு உந்து சக்தியாக விளங்கினார். தீண்டத்தகாதவர்களின் ஆலயப் பிரவேசத்துக்காகக் குரல் எழுப்புவதற்காக அத்வைதானந்த சபையை நிறுவியவர் அயோத்தி தாசர் பண்டிதர். 1882ல் ஜான் ரத்தினம் மற்றும் அயோத்தி தாசர் திராவிட கழகம் என்ற இயக்கத்தை நிறுவி 1885ல் திராவிட பாண்டியன் என்ற இதழைத் தொடங்கினார். 1891ல் திராவிட மகாஜன சபையை நிறுவி சங்கத்தின் முதல் மாநாட்டை நீலகிரியில் நடத்தினார். அயோத்தி தாசர் பண்டிதர் இந்து தர்மத்தில் ஏமாற்றம் அடைந்தார், இது இந்து சமூகத்தில் சாதியை பரப்புவதற்கும், சரிபார்ப்பதற்கும் அடிப்படையாக செயல்பட்டது. இறையியல் அமைப்பாளர் எச்.எஸ்.ஓல்காட்டின் தாக்கத்தால் 1898 இல் இலங்கை சென்று பௌத்த மதத்தைத் தழுவினார்.

அதே ஆண்டு, பௌத்த மதத்தின் மூலம் பகுத்தறிவு சமய தத்துவத்தை கட்டமைக்க, மதராஸில் சாக்கிய பௌத்த சங்கத்தை நிறுவினார். 1907 ஆம் ஆண்டு ஒரு பைசா தமிழன் என்ற வார இதழைத் தொடங்கி 1914 ஆம் ஆண்டு தனது மறைவு வரை வெளியிட்டார்.

ஒடுக்கப்பட்டவர்களை சாதி பேதமற்ற திராவிடர்கள் என்று அடையாளப்படுத்தினார்.

திராவிட இயக்கத்தின் தோற்றம்:

பிராமணரல்லாதாரின் தமிழ் அடையாளம், கலாச்சாரம், சமூக—அரசியல் மற்றும் பொருளாதார நலன்களைப் பாதுகாக்கவும், மேம்படுத்தவும், பிராமணரல்லாதோர் குழுவால் சென்னை மாகாணத்தில் திராவிட இயக்கம் என்ற இயக்கம் தொடங்கப்பட்டது. திராவிட மற்றும் பிராமணரல்லாத அடையாளம் 1801 இல் மெட்ராஸ் மாகாணத்தில் காலனித்துவ ஆட்சியால் ஒரு பன்மொழி மாகாணமாக (தமிழ், தெலுங்கர், மலையாளிகள், கன்னடர்கள் மற்றும் துலுக்கள்) உருவாக்கப்பட்டது.

மெட்ராஸ் மாகாணத்தில் அரசியல் வளர்ச்சிகளில் இந்தியாவின் பன்முகத்தன்மையை கவனிக்க முடியும். வங்காளத்திலும் வட இந்தியாவின் பிற பகுதிகளிலும் சமஸ்கிருதம் மற்றும் வேதத்தை மையமாகக் கொண்ட இந்திய கலாச்சாரம் முன்னிறுத்தப்பட்டது, மேலும் இந்தோ—ஆரிய அல்லது இந்தோ—ஜெர்மன் மொழிகளின் குழுவும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. வேதம் அல்லாத, சமஸ்கிருதம் அல்லாத கலாச்சாரங்கள் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை.

1837 ஆம் ஆண்டில் ஜேம்ஸ் பிரின்சிப் மற்றும் தென்னிந்திய மொழிகள் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளால் (எல்லிஸ் 1816 மற்றும் கால்டுவெல் 1856 இல்) பிராமி ஸ்கிரிப்டை புரிந்துகொள்வது இந்திய கலாச்சாரம் ஒரே மாதிரியானதல்ல என்பதை நிறுவியது; மற்றும் மொழிகள் மற்றும் நாடுகளின் (ஆரியர் அல்லாத) குழு இருந்தது. பௌத்த மற்றும் திராவிட மரபுகள் இந்தியாவிலும் இருந்தன. தெற்கில், குறிப்பாக பல மொழிகள் பேசும் மெட்ராஸ் மாகாணத்தில், திராவிட மொழிக் குழு

மற்றும் திராவிட கலாச்சார பாரம்பரியம் பற்றிய கோட்பாடுகள் பிராமணர் அல்லாதவர்களிடையே திராவிட அடையாளத்தை வலியுறுத்த வழிவகுத்தது.

இரண்டு காரணிகள்:

1. பிராமணர் அல்லாதவர்களை விட மேன்மை எனக் கூறும் பிராமணர்கள் மற்றும்
2. கல்வி மற்றும் வேலை வாய்ப்புகளில் பிராமணர்கள் ஏகபோகமாக மாறியுள்ளனர்.

பிராமணர் அல்லாத அடையாளமாக திராவிட அடையாளம். (மகாராஷ்டிராவிலும் மகாத்மா ஜோதிபா ராவ் பூலே பிராமணர் அல்லாதோர் இயக்கத்தை இதே வழியில் தொடங்கினார்). 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் திராவிடம் தென்னிந்தியாவில் பிராமணர் அல்லாதவர்களைக் குறிக்கிறது.

வளர்ந்து வரும் தேசியவாதத் தலைவர்கள் பிராமணரல்லாத பிரச்சினைகளுக்கு செவிசாய்க்கவில்லை என்று மெட்ராஸ் மாகாணத்தில் பிராமணரல்லாதாருக்கு ஒரு குறை இருந்தது. 1852 ஆம் ஆண்டில் கஜுலு லக்ஷ்மி நரசு செட்டி இந்த குறையை வெளிப்படுத்தினார், பிரிட்டிஷ் இந்திய சங்கத்திலிருந்து பிரிந்து, சென்னை வாசிகள் சங்கம் என்ற தனது சொந்த அமைப்பைத் தொடங்கினார். கலகத்திற்குப் பிந்தைய காலத்தில், பிராமணரல்லாத தலைவர்கள் அரசியல் சீர்திருத்தங்களை விட சமூக சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டனர்.

1909 இல் மின்டோ–மோர்லி சீர்திருத்தங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பிறகு, மதராஸ் மாகாணத்தின் பிராமணரல்லாத தலைவர்கள் கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்பில் தங்களுக்குப் போதிய பிரதிநிதித்துவம் இல்லை என்று எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கத் தொடங்கினர். ஆளுநரின் நிர்வாகக் குழுவின் உறுப்பினர் சர் அலெக்சாண்டர் கார்டன் கார்டியூ, புள்ளிவிவர விவரங்களை (1913) சமர்ப்பித்தார். மக்கள்தொகையில் மூன்று சதவீதத்தை மட்டுமே உருவாக்கிய பிராமணர்கள் பெரும்பாலான வாய்ப்புகளை பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

நீதிக்கட்சி:

அன்றைய முக்கிய அரசியல் அமைப்பான இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் பிராமணர்களின் ஆதிக்கத்தில் இருந்த பிராமணரல்லாத உறுப்பினர்களின் கோரிக்கைகளை பரிசீலிக்க மறுத்து விட்டது. இதனால், மெட்ராஸ் மாகாணத்தின் பிராமணரல்லாத தலைவர்கள், பிராமணரல்லாத அரசியல் அமைப்பை உருவாக்க நினைக்கத் தொடங்கினர். முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு அரசியல் சீர்திருத்தங்களின் வாய்ப்புகள் மற்றும் நிறுவனங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் அவர்களின் நகர்வைத் தூண்டின. 1916 இல் டாக்டர். டி.எம். நாயர், பிட்டி தியாகராயர் மற்றும் டாக்டர். சி. பிராமணரல்லாதவர்களின் சமூக–பொருளாதார அரசியல் நலன்களை மேம்படுத்தவும் பாதுகாக்கவும் தென்னிந்திய நல உரிமை சங்கம் என்ற அமைப்பை நிறுவினார். இந்த தென்னிந்திய நல உரிமை சங்கம் (SILF) ஆங்கில இதழான

நீதியின் பெயரால் "ஜஸ்டிஸ் பார்ட்டி" என்று பிரபலமாக அறியப்பட்டது. தங்களது இடைவிடாத முயற்சியால் சட்ட மன்றத் தேர்தலில் பிராமணர் அல்லாதவர்களுக்கு இடஒதுக்கீட்டைப் பெற்றுத் தந்தனர். **1919 சட்டத்தின் கீழ்:**

நீதிக்கட்சியின் முக்கிய நோக்கங்கள்:

i) தென்னிந்தியாவின் பிராமணர்களைத் மட்டுமின்றி மற்ற அனைத்து சமூகங்களின் கல்வி, சமூக, பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் பொருள்சார் முன்னேற்றத்தை உருவாக்கி மேம்படுத்துதல்.

ii) அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தின் மூலம் பிராமணரல்லாதோர் மேம்பாட்டிற்காக பாடுபடுதல்.

iii) அரசாங்கத்தை உண்மையான பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கமாக மாற்றுவது.

iv) பிராமணர் அல்லாதவர்களின் கோரிக்கைக்கு சாதகமாக பொதுக் கருத்தை உருவாக்குதல்.

மொண்டேகு செம்ஸ்ஃபோர்ட் சீர்திருத்தங்கள் 1919 ஜனாதிபதி பதவிகளில் அரசாட்சியை அறிமுகப்படுத்தினார், இதன் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களிடமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இந்திய அமைச்சர்களுக்கு ஒரு சில துறைகள் ஒதுக்கப்பட்டன. 1920 ஆம் ஆண்டு அரசாட்சியின் கீழ் நடந்த முதல் தேர்தலில், ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் ஒரு பகுதியாக இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தேர்தலைப் புறக்கணித்தது, ஆனால் பல காங்கிரஸ்காரர்கள் வெவ்வேறு பதாகைகளின் கீழ் தேர்தலில் போட்டியிட்டனர். நீதிக்கட்சி பெரும்பான்மையான இடங்களில் வெற்றி பெற்று ஏ.சுப்பராயலு மெட்ராஸ் மாகாணத்தில் முதலமைச்சராக பதவியேற்றார்.

முதல் முதலமைச்சராகவும், அவரது மறைவுக்குப் பிறகு, பனகல் ராஜா 1921 இல் சென்னையின் இரண்டாவது முதலமைச்சராகவும் ஆனார்.

'வட இந்திய ஏகாதிபத்தியத்தை' நிறுவி தமிழ் மொழியையும் பண்பாட்டையும் அழிக்கும் நடவடிக்கையாக ஹிந்தியைக் கட்டாயப் பாடமாக திணிக்கும் ராஜாஜியின் அரசின் தீர்மானத்தை பெரியார் ஈ.வெ.ராமசாமி பரிசீலித்தார். பெரியார், மேலும், இந்தி திணிப்பு என்பது ஆரிய பிராமணர்களின் மேலாதிக்கத்தை உறுதி செய்வதற்காக திராவிடர்களை கீழ்ப்படுத்துவதற்கான ஒரு கணக்கிடப்பட்ட முயற்சி என்று கூறினார். மெட்ராஸ் மாகாணம் மாபெரும் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களைக் கண்டுள்ளது மற்றும் பெரியார் மாகாண அரசாங்கத்தால் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். பதினைந்து வருடங்களில் இருபத்தி மூன்று முறை சிறைக்குச் சென்று 'சிறைப்பறவை' (சிறைப்பறவை) எனப் பெயர் பெற்றார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 1938 இல், பெரியார் தனது இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார், பின்னர் அவர் நீதிக்கட்சியின் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அதே ஆண்டில், நீதிக்கட்சி, தமிழ்நாட்டை ஆங்கிலேய அரசுக்கு விசுவாசமான தனி மாநிலமாக ஆக்க வேண்டும் என்றும், இந்திய மாநிலச் செயலரின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில் இருக்க வேண்டும் என்றும் தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. அரசியல் அரங்கில் பிராமணர் அல்லாதவர்களுக்கு விகிதாசாரப்

பிரதிநிதித்துவத்திற்கு ஆதரவாக தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி தீர்மானங்களை நிறைவேற்ற மெட்ராஸ் மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டி இயன்றவரை முயற்சி செய்தார். மாநாட்டில், வைக்கம் சத்தியாகிரகத்திற்கு திறமையான தலைமைத்துவத்தை வழங்கினார் மற்றும் சாதி—பாகுபாட்டிற்கு எதிராக பிரச்சாரம் செய்தார். அவரது அனைத்து முயற்சிகளும் காங்கிரஸை ஏற்றுக்கொள்ளாதபோது, காஞ்சிபுரம் மாநாட்டில் இட ஒதுக்கீடு கோரி தீர்மானம் காங்கிரசால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. அவர் காங்கிரசை விட்டு வெளியேறி 1925 இல் 'சுயமரியாதை இயக்கத்தை' தொடங்கினார். அவர் தேர்தல் அரசியலைத் தவிர்த்தார், அதற்குப் பதிலாக சமூக சீர்திருத்தங்கள், குறிப்பாக சாதி முறை ஒழிப்பு, இழிவுகள் மற்றும் பாலினத்தை அகற்றுவதற்காக பிரச்சாரம் செய்தார். பெண்கள் மீதான கட்டுப்பாடுகள், மற்றும் பரம்பரை ஆசாரியத்துவத்தை நிராகரித்தல். சுயமரியாதை இயக்கம் பழைய மூடநம்பிக்கைகள் மற்றும் நடைமுறைகளுக்கு எதிராக ஒவ்வொரு துறையிலும் ஒரு தீவிர பிரச்சாரத்தை மேற்கொண்டது மற்றும் அத்தகைய பகுத்தறிவற்ற மரபுகள் மற்றும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை நியாயப்படுத்துவதில் மற்றும் நிலைநிறுத்துவதில் மதத்தின் பங்கைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியது. சுயமரியாதை இயக்கம் பகுத்தறிவுக்காகவும், பாரம்பரியம் மற்றும் மதத்தின் கீழ் தனிநபர்களின் (பெண்கள் உட்பட) கண்ணியம் மற்றும் சம அந்தஸ்தை மறுப்பதற்கு எதிராகவும் பிரச்சாரம் செய்தது.

சுயமரியாதை இயக்கம் அதன் உறுப்பினர்களை சாதி குடும்பப்பெயர் மற்றும் சாதி—மத அடையாளங்களை கைவிடுமாறு கட்டளையிட்டது; அது சுயமரியாதை திருமணங்களை அறிமுகப்படுத்தியது. இது தீண்டாமைக்கு எதிராக மட்டுமல்ல, சாதி அமைப்பு மற்றும் தனிநபர்கள் மீது சுமத்தப்பட்ட சாதி அடிப்படையிலான ஊனங்கள் மற்றும் இழிவுகளுக்கு எதிராகவும் போராடியது.

சுயமரியாதை இயக்கம் பெண்களை சிறந்த முறையில் நடத்துவது மட்டுமல்லாமல், சம உரிமைகள், சம அந்தஸ்து, பெண்களுக்கு சம வாய்ப்புகள் ஆகியவற்றைப் பிரச்சாரம் செய்தது. "பெண் விடுதலை"யில் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் பங்கு ஈடு இணையற்றது, அதற்காக ஈ.வெ.ராமசுவாமிக்கு 1938 ஆம் ஆண்டு மகளிர் மாநாட்டில் "பெரியார்" என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது. பெரியாரின் 'குடியரசு' 'புரட்சி' இதழும் பின்னர் 'விடுதலை'யும் சுயமரியாதை இலட்சியப் பிரச்சாரத்தை திறம்பட மேற்கொண்டன.

சிங்கார வேலர் (1860—1946):

20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இந்தியாவில் சுதேசி மற்றும் தன்னாட்சி இயக்கத்தின் தோற்றம் சுதந்திர தாகத்தைத் தூண்டியது. தற்போதுள்ள சமூகத்திற்கு ஏற்ப இந்து மதத்தில் சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. இந்த இயக்கங்கள் அரசியல் சூழ்நிலையில் இந்தியர்கள் மற்றும் தேசிய உணர்வை உருவாக்குவதில் முக்கிய பங்கு வகித்தன.

ஆனால் இந்த இயக்கங்கள் இயற்கையில் மதம் சார்ந்தவை. மேலும், இந்த இயக்கங்களில் பங்கேற்றவர்கள் உயர் சமூக வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். விவசாயிகள் மற்றும் தொழிலாளர்களின் நலன்களையும் பொருளாதார மேம்பாட்டையும் புறக்கணிக்கும் அரசியல் இயல்பிலேயே இந்த மக்கள் தேடும் சுதந்திரம் உள்ளது. இது ஏழை மற்றும் விவசாயிகள் சமூகத்தைச் சேர்ந்த பெரும்பான்மையான இந்தியர்களை பாதித்தது. மேலும், காங்கிரஸ் கட்சிக்குள் சாதிப் பாகுபாடு நிலவியது. குறிப்பாக, தமிழ்நாட்டில் பிராமணர்களுக்கும் பிராமணர் அல்லாதவர்களுக்கும் இடையே தெளிவான வேறுபாடு இருந்தது.

இச்சூழலில், அரசியலில் பகுத்தறிவுக் கருத்துகளையும் அறிவியல் உணர்வையும் பரப்புவதில் சிங்காரவேலர் முக்கியப் பங்காற்றினார். விவசாயிகள் மற்றும் தொழிலாளர்களின் நலனை சுதந்திரப் போராட்டத்துடன் இணைப்பதிலும், (சமதர்ம) சிந்தனையை அரசியலில் பரப்புவதிலும் முக்கியப் பங்காற்றினார்.

தொழிலாள வர்க்கத்தின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க பல தொழிலாளர் அமைப்புகள் தோன்றின. இந்த அமைப்புகளுக்கு சென்னை மாகாணத்தில் திரு.வி.கல்யாணசுந்தரனார் மற்றும் டி.வரதராஜலு ஆகியோர் தலைமை தாங்கினர். சிங்காரவேலர் தான் சென்னை மாகாணத்தில் தொழிலாளர் அமைப்புகள் உருவாக பெரும் முயற்சி எடுத்தார்.

சிங்காரவேலர், தொழிலாளர்களுக்கு அரசியல் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த விரும்பி, அவர்களை சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுத்த விரும்பினார். ஆனால் சிங்காரவேலரின் இந்த கருத்தை காங்கிரஸ் கட்சி ஏற்கவில்லை. இதை கடுமையாக விமர்சித்த சிங்காரவேலர், காங்கிரஸ் மேலிடத்துக்கு தந்தி அனுப்பியதைத் தொடர்ந்து, மகாத்மா காந்திக்கு கடிதம் எழுதினார். மேலும், பிரபல நாளிதழ்களான சுதேசமித்ரன், தி ஹிந்து மற்றும் நவசக்தி போன்ற இதழ்களிலும் இந்த இதழ் பற்றி எழுதினார்.1923ல் சென்னையில் முதல் மே தின விழாவை ஏற்பாடு செய்தவர். அதே நாளில், அவர் தொழிலாளர்—விவசாயி அரசியல் கட்சியை உருவாக்குவதாக அறிவித்தார்.

தமிழ் மறுமலர்ச்சி:

காலனித்துவத்தின் கலாச்சார மேலாதிக்கம் மற்றும் மனிதநேயத்தின் எழுச்சி ஆகியவை இந்திய துணைக் கண்டத்தின் சமூக—கலாச்சார வாழ்வில் பல மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தன. தற்காலத் தமிழகமும் அத்தகைய வரலாற்று மாற்றத்தை அனுபவித்தது. அவர்களின் அடையாளக் கட்டமைப்பில் தமிழ் மொழியும் பண்பாடும் கணிசமான பங்கைக் கொண்டிருந்தன. அச்சகத்தின் அறிமுகம், திராவிட மொழிகள் பற்றிய மொழியியல் ஆராய்ச்சி போன்றவை... தமிழ் மறுமலர்ச்சியின் செயல்பாட்டிற்கு அடிகோலியது. அச்சுத் தொழில்நுட்பத்தின் வருகைக்குப் பிறகு ஆரம்ப ஆண்டுகளில் சமய இலக்கியங்கள் முக்கியமாக வெளியிடப்பட்டாலும், விஷயங்கள் படிப்படியாக மாறத் தொடங்கின. உலகியல் என்று சொல்லக்கூடிய படைப்புகள் வெளியிட எடுக்கப்பட்டன.

அச்சுத் தொழில்நுட்பத்தின் வருகை:

அச்சுக்கு வந்த முதல் ஐரோப்பிய அல்லாத மொழி தமிழ். 1578 ஆம் ஆண்டிலேயே தம்பிரான்வணக்கம் என்ற தமிழ் நூல் கோவாவிலிருந்து வெளியிடப்பட்டது. 1709 ஆம் ஆண்டில், தரங்கம்பாடியில் ஜீகன்பால்கிற்கு நன்றி செலுத்தும் வகையில் ஒரு முழு அளவிலான அச்சகம் நிறுவப்பட்டது. திருக்குறள் 1812 இல் வெளியிடப்பட்ட ஆரம்பகால தமிழ் இலக்கிய நூல்களில் ஒன்றாகும். இது அந்தக் காலக்கட்டத்தில் மிகவும் பழமையான தமிழ் செவ்வியல் நூல்களை வெளியிடுவதில் தமிழ் அறிஞர்களிடையே ஆர்வத்தை மீண்டும் ஏற்படுத்தியது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், சி.டபிள்யூ.தாமோதரனார் (1832—1901), மற்றும் யு.வி.சுவாமிநாதர் (1855—1942) போன்ற தமிழ் அறிஞர்கள் தங்கள் வாழ்நாளை தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்களை மீண்டும் கண்டுபிடிப்பதில் செலவிட்டனர். CW தாமோதரனார் தமிழ் இலக்கணம் மற்றும் இலக்கியத்தின் பல்வேறு பனை ஓலை கையெழுத்துப் பிரதிகளை சேகரித்து திருத்தினார். இவரது பதிப்புகளில் தொல்காப்பியம், விரச்சோழியம், இறையனார்—அகப்பொருள், இலக்கணவிளக்கம், கலித்தொகை, சூளாமணி போன்ற நூல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. மீனாட்சிசுந்தரனாரின் மாணாக்கரான யு.வி.சுவாமிநாதர், சீவகசிந்தாமணி (1887), பத்துப்பாட்டு (1889), சிலப்பதிகாரம் (1892), புறநானூறு (1894), புறப்பொருள்—வெண்பா—மாலை (1895), மணிமேகலை (1895), மணிமேகலை (1898) போன்ற செவ்வியல் நூல்களைப் பதிப்பிக்க முயற்சி எடுத்தார். , ஐங்குறுநூறு (1903) மற்றும் பதிற்றுப்பத்து (1904).

இந்த பண்டைய இலக்கிய நூல்களின் வெளியீடு தமிழ் மக்களிடையே அவர்களின் வரலாற்று பாரம்பரியம், மொழி, இலக்கியம் மற்றும் மதம் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது. தற்காலத் தமிழர்கள் சங்க இலக்கியம் என்று அழைக்கப்படும் பழங்காலத் தமிழ்ச் செம்மொழிகளில் தங்கள் சமூக மற்றும் கலாச்சார அடையாளத்தை நிறுவினர்.

1816 ஆம் ஆண்டில், ஃபோர்ட் செயின்ட் ஜார்ஜ் கல்லூரியை நிறுவிய FW எல்லிஸ் (1777—1819), தென்னிந்திய மொழிகள் இந்தோ—ஆரிய மொழிகளின் குடும்பத்துடன் தொடர்பில்லாத ஒரு தனி குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை என்ற கோட்பாட்டை வகுத்தார். ராபர்ட் கால்டுவெல் (1814—1891) 1856 ஆம் ஆண்டில் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பீட்டு இலக்கணம் என்ற புத்தகத்தில் இந்த வாதத்தை விரிவுபடுத்தினார். தமிழ். இந்த காலகட்டத்தின் தமிழ் அறிவுஜீவிகள் தமிழ்/ திராவிட/ சமத்துவம் மற்றும் சமஸ்கிருதம்/ ஆரியம்/ பிராமணியம் ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான அடிப்படை வேறுபாடுகளை அடையாளம் கண்டுள்ளனர். தமிழ் பிராமணர் அல்லாத திராவிட மக்களின் மொழி என்றும், அவர்களின் சமூக வாழ்க்கை சாதியற்றது, பாலின உணர்வு மற்றும் சமத்துவம் கொண்டது என்றும் அவர்கள் வாதிட்டனர். தமிழ் நாட்டில் திராவிட உணர்வின் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் தமிழ் மறுமலர்ச்சி பங்களித்தது. வள்ளலார் என்று பிரபலமாக அறியப்படும் ராமலிங்க அடிகள் (1823—1874) பி.சுந்தரனார் (1855—1897) எழுதிய

மனோன்மணியம் என்ற நாடகத்தில் உள்ள தமிழ் வாழ்த்து பாடலில் இந்த கருத்துக்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன, தற்போதுள்ள இந்து மத மரபுகளை கேள்விக்குள்ளாக்கியது. ஆபிரகாம் பண்டிதர் (1859—1919) தமிழிசைக்கு முக்கியத்துவம் அளித்து தமிழிசை வரலாறு குறித்த நூல்களை வெளியிட்டார். சி.டபிள்யூ.தாமோதரனார், யு.வி.சுவாமிநாதர், திரு வி. கலியாணசுந்தரம் (1883–1953), பரிதிமாற் கலைஞர் (1870—1903), மறைமலை அடிகள் (1876–1950), சுப்பிரமணிய பாரதி (1882–1921), எஸ். வையாபுரி (1891–1956), மற்றும் கவிஞர் பாரதிதாசன் (1969) அவர்களின் சொந்த வழிகளிலும், அவர்களின் எழுத்துக்கள் மூலமாகவும், தமிழ் இலக்கியத்தின் மறுமலர்ச்சிக்கு பங்களித்தனர். இதற்கிடையில், M. சிங்காரவேலர் (1860—1946) பௌத்த மறுமலர்ச்சியில் ஆரம்பகால முன்னோடியாக இருந்தார், காலனித்துவ சக்தியை எதிர்கொள்ள கம்யூனிசம் மற்றும் சோசலிசத்தை ஊக்குவித்தார். அயோத்திதாச பண்டிதர் (1845—1914) மற்றும் பெரியார் ஈ.வி.ராமசாமி (1879—1973) ஆகியோர் சமூக ரீதியாக பின்தங்கிய மற்றும் ஒதுக்கப்பட்ட மக்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க தீவிர தத்துவத்தை உயர்வாகக் கொண்டிருந்தனர்.

வி.ஜி.சூர்யநாராயண சாஸ்திரி (பரிதிமாறர் கலைஞர்):

வி.ஜி.சூர்யநாராயண சாஸ்திரி (1870—1903), மதுரைக்கு அருகில் பிறந்தவர், சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்தார். தமிழில் சமஸ்கிருதத்தின் தாக்கத்தை அடையாளம் கண்ட ஆரம்பகால அறிஞர்களில் ஒருவரான அவர், தனக்கென ஒரு தூய தமிழ் பெயரை ஏற்றுக்கொண்டார்: அதுவே, பரிதிமாற் கலைஞர். தமிழ் ஒரு செம்மொழி என்று முதன்முதலில் வாதிட்டவர், மேலும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் தமிழை வட்டார மொழி என்று அழைக்கக் கூடாது என்று கோரினார். மேற்கத்திய இலக்கிய மாதிரிகளின் தாக்கத்தால், தமிழில் சொனட் வடிவத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். அவர் நாவல்கள் மற்றும் நாடகங்கள் மற்றும் அறிவியல் பற்றிய பல கட்டுரைகளையும் எழுதினார். துரதிர்ஷ்டவசமாக, அவர் தனது 33 வயதில் இறந்தார்.

மறைமலை அடிகள்:

மறைமலை அடிகள் (1876—1950) தமிழ் மொழியியல் தூய்மையின் தந்தையாகவும் தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் (தூய தமிழ் இயக்கம்) நிறுவனராகவும் கருதப்படுகிறார். சங்க நூல்களான பட்டினப்பாலை, முல்லைப் பாட்டு ஆகிய நூல்களுக்கு விளக்கவுரை எழுதினார். ஒரு இளைஞனாக, அவர் சித்தாந்த தீபிகா என்ற பத்திரிகையில் பணியாற்றினார். பின்னர் சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் தமிழாசிரியராகப் பல ஆண்டுகள் பணியாற்றினார். அவர் பிராமணரல்லாத இயக்கத்தின் மீது நாட்டம் கொண்டிருந்தார். ப.சுந்தரனார் மற்றும் சோமசுந்தர நாயகர் போன்ற அவரது ஆசிரியர்கள் அவரது வாழ்க்கையில் முக்கிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவர்கள்.

தனித்தமிழ் இயக்கம் (தூய தமிழ் இயக்கம்):

மறைமலை அடிகள் தூய தமிழ்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்தவும், தமிழ் மொழியிலிருந்து சமஸ்கிருதச் செல்வாக்கை அகற்றவும் ஊக்குவித்தார். இந்த இயக்கம் தமிழ் கலாச்சாரத்தில் குறிப்பாக மொழி மற்றும் இலக்கியத்தில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அவரது மகள் நீலாம்பிகை அதன் அடித்தளத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்தார். வேதாச்சலம் என்ற தனது பெயரை மாற்றி மறைமலை அடிகள் என்ற தூய தமிழ்ப் பெயரைப் பெற்றார். அவருடைய பத்திரிகையான ஞானசாகரம் அறிவுக்கடல் எனப் பெயர் மாற்றப்பட்டது மற்றும் அவரது நிறுவனம், சமரச சன்மார்க்க சங்கம், பொது நிலைக் கழகம் என மறுபெயரிடப்பட்டது. நீலாம்பிகை தமிழ் சொற்களஞ்சியத்தில் ஊடுருவிய சமஸ்கிருத சொற்களுக்கு இணையான தூய தமிழ் சொற்களை வழங்கும் அகராதியை தொகுத்தார்.

திராவிட இயக்கத்தின் எழுச்சி:

பிராமணர்களின் ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக பிராமணர் அல்லாதவர்களின் பாதுகாப்பாக திராவிட இயக்கம் உருவானது. மெட்ராஸ் பிராமணரல்லாதோர் சங்கம் என்ற அமைப்பு 1909 இல் நிறுவப்பட்டது.

பிராமணர் அல்லாத மாணவர்களுக்கு உதவுவதற்காக. 1912 இல் சி. நடேசனார் என்ற மருத்துவர், தி மெட்ராஸ் ஐக்கிய கழகம் என்ற அமைப்பை நிறுவினார், பின்னர் திராவிட முன்னேற்றத்திற்கு ஆதரவாக மெட்ராஸ் திராவிடர் கழகம் என்று பெயர் மாற்றப்பட்டது. பிராமணர் அல்லாத பட்டதாரிகளுக்கு கல்வி கற்பதிலும் ஆதரவளிப்பதிலும் அவர்களின் குறைகளைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்காக வழக்கமான கூட்டங்களை நடத்துவதிலும் இந்த அமைப்பு கவனம் செலுத்தியது. இதற்கிடையில், பிராமணரல்லாத மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு இடையூறாக இருந்த விடுதிகளின் பற்றாக்குறையை நிவர்த்தி செய்ய நடேசனார் 1916 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் திருவல்லிக்கேணியில் (மெட்ராஸ்) திராவிடர் இல்லம் என்ற விடுதியை நிறுவினார். கூடுதலாக, வீட்டில் பிராமணரல்லாத மாணவர்களின் நலனுக்காக ஒரு இலக்கிய சங்கம் இருந்தது.

தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம் (நீதிக்கட்சி):

நவம்பர் 20, 1916 இல், டாக்டர். சி. நடேசனார், சர் பிட்டி தியாகராயர், டி.எம். நாயர் மற்றும் அலமேலு மங்கை தாயாரம்மாள் உட்பட சுமார் 30 முக்கிய பிராமணரல்லாத தலைவர்கள் தென்னிந்திய விடுதலைக் கூட்டமைப்பை (SILF) உருவாக்கினர். இதற்கிடையில், விக்டோரியா பொது மண்டபத்தில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் பிராமணர் அல்லாதோர் அறிக்கை டிசம்பர் 1916 இல் வெளியிடப்பட்டது. இந்த அறிக்கை பிராமணர் அல்லாத சமூகங்களின் குரலை வெளிப்படுத்தியது.

இச்சங்கம் கட்சியின் கொள்கைகளை பரப்புவதற்காக தமிழில் திராவிடம், ஆங்கிலத்தில் நீதி மற்றும் தெலுங்கில் ஆந்திரப் பிரகாசிகா தெலுங்கில் மூன்று

செய்தித்தாள்களை வெளியிடத் தொடங்கியது. மாண்டேகு—செல்ம்ஸ்ஃபோர்ட் சீர்திருத்தங்களின் கீழ் முதல் தேர்தல், மாகாணங்களில் அரசாட்சி முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்னர் 1920 இல் நடைபெற்றது. நீதிக்கட்சி தேர்தலில் வெற்றி பெற்று முதல் இந்திய அமைச்சரவையை சென்னையில் அமைத்தது. ஏ. சுப்பராயலு மெட்ராஸ் பிரசிடென்சியின் முதலமைச்சரானார் மற்றும் கட்சி 1920—1923 மற்றும் 1923—1926 இல் அரசாங்கத்தை அமைத்தது. காங்கிரஸ் கட்சி சட்டமன்றத்தை புறக்கணித்த சூழலில், 1937 தேர்தல்கள் நடைபெறும் வரை நீதிக்கட்சி தொடர்ந்து பதவியில் இருந்தது. 1937 தேர்தலில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் முதன்முறையாக தேர்தலில் போட்டியிட்டு நீதிக்கட்சியை வீழ்த்தியது.

நிகழ்ச்சிகள் மற்றும் செயல்பாடுகள்:

நாட்டில் பிராமணரல்லாத இயக்கத்தின் ஊற்றுக்கண் தலைவராக நீதிக்கட்சி உள்ளது. நீதிக்கட்சி அரசாங்கம் பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு கல்வி மற்றும் வேலை வாய்ப்புகளை விரிவுபடுத்தி அரசியல் துறையில் அவர்களுக்கான இடத்தை உருவாக்கியது. ஜாதிகளுக்கு இடையேயான திருமணங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் சட்டத் தடைகளை நீதிபதிகள் நீக்கி, தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் பொதுக் கிணறுகள் மற்றும் தொட்டிகளைப் பயன்படுத்துவதைத் தடுக்கும் தடைகளை உடைத்தனர். நீதிக்கட்சி அரசாங்கம் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் குழந்தைகளுக்கு அரசுப் பள்ளிகளில் இடமளிக்க வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டது. 1923 ஆம் ஆண்டு இந்த சமூகத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்காக விடுதிகள் நிறுவப்பட்டன. இதற்கிடையில்,

நீதிக்கட்சி அரசாங்கத்தின் கீழ் உள்ள சென்னை சட்டமன்றம் 1921 ஆம் ஆண்டு தேர்தல் அரசியலில் பெண்கள் பங்கேற்பதை முதன்முதலில் அங்கீகரித்தது. இந்தத் தீர்மானம் பெண்ணுக்கான இடத்தை உருவாக்கியது, இதன் மூலம் முத்துலட்சுமி அம்மையார் 1926 இல் இந்தியாவின் முதல் பெண் சட்டமன்ற உறுப்பினராக ஆவதற்கு வழிவகுத்தது.

பல்வேறு சமூகங்களுக்கான இடஒதுக்கீடு — வகுப்புவாதப் பிரதிநிதித்துவத்திற்கான விதிகளை சட்டமாக்குவதற்கு நீதிக்கட்சி உழைத்தது. சமூக நீதியை அடைவதற்கான ஒரு பகுதியாக பல்வேறு சாதிகள் மற்றும் சமூகங்களுக்கு இடையேயான நியமனங்களில் சமமான பங்களிப்பை உறுதி செய்வதற்காக இரண்டு வகுப்புவாத அரசாங்க ஆணைகள் (16 செப்டம்பர் 1921 மற்றும் 15 ஆகஸ்ட் 1922) நிறைவேற்றப்பட்டன.

நீதிக்கட்சி ஆட்சியானது 1924 ஆம் ஆண்டில் அரசு அதிகாரிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்காக பணியாளர்கள் தேர்வு வாரியத்தை நிறுவியது மற்றும் நிர்வாக அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள அனைத்து சமூகங்களையும் ஊக்கப்படுத்தியது. 1929 ஆம் ஆண்டில், பிரிட்டிஷ் இந்திய அரசாங்கம் இந்த முறையை ஏற்றுக்கொண்டது மற்றும் பொது சேவை ஆணையத்தை நிறுவியது.

நீதிக்கட்சி மத நிறுவனங்களில் சீர்திருத்தங்களில் மேலும் கவனம் செலுத்தியது. நீதிக்கட்சி 1926 இல் இந்து சமய அறநிலையச் சட்டத்தை (HRE) அறிமுகப்படுத்தியது மற்றும் எந்த ஒரு தனிநபரும், அவர்களின் ஜாதி வேறுபாடின்றி, கோவில் கமிட்டியில் உறுப்பினராகி, மத நிறுவனங்களின் வளங்களை நிர்வகிக்க வழிவகுத்தது.

இரட்டைமலை சீனிவாசன்:

இரட்டைமலை சீனிவாசன் (1859—1945), 1859 இல் காஞ்சிபுரத்தில் பிறந்தார். சமூக நீதி, சமத்துவம் மற்றும் சாதிய அமைப்பில் ஒதுக்கப்பட்ட மக்களின் சிவில் உரிமைகளுக்காகப் போராடினார். அவரது தன்னலமற்ற சமூக சேவைகளுக்காக ராவ் சாஹிப் (1926), ராவ் பகதூர் (1930) மற்றும் திவான் பகதூர் (1936) போன்ற பட்டங்கள் அவருக்கு வழங்கப்பட்டன. அவரது சுயசரிதை, ஜீவசரித சுருக்கம் (ஒரு சுருக்கமான சுயசரிதை), 1939 இல் வெளியிடப்பட்டது, இது ஆரம்பகால சுயசரிதைகளில் ஒன்றாகும்.

தீண்டாமை கொடுமைகளை அனுபவித்த இரட்டைமலை சீனிவாசன் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளின் முன்னேற்றத்திற்காக பாடுபட்டார். அவர் 1893 இல் ஆதி திராவிட மகாஜன சபையை நிறுவினார். அவர் பட்டியல் சாதிகள் கூட்டமைப்பு மற்றும் சென்னை மாகாண தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் கூட்டமைப்பு ஆகியவற்றின் தலைவராக பணியாற்றினார்.

டாக்டர் பி.ஆர். அம்பேத்கரின் நெருங்கிய கூட்டாளியான இவர், லண்டனில் (1930 மற்றும் 1931) நடைபெற்ற முதல் மற்றும் இரண்டாவது வட்டமேசை மாநாடுகளில் பங்கேற்று, சமூகத்தின் விளிம்புநிலைப் பிரிவினரின் கருத்துக்களுக்கு குரல் கொடுத்தார். அவர் 1932 பூனா ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார்.

எம்.சி.ராஜா:

மயிலை சின்னத்தம்பி ராஜா (1883—1943), எம்.சி.ராஜா என்று பிரபலமாக அறியப்பட்டவர், "தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பின்" முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவர். ராஜா ஆசிரியராக தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார் மற்றும் பள்ளிகள் மற்றும் கல்லூரிகளுக்கு வெவ்வேறு பாடப்புத்தகங்களை எழுதினார்.

தென்னிந்திய நல உரிமை சங்கம் (நீதிக்கட்சி) நிறுவன உறுப்பினர்களில் ஒருவர். மெட்ராஸ் மாகாணத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முதல் சட்டமன்ற உறுப்பினர் (1920—26) ஆனார். சென்னை சட்ட சபையில் நீதிக்கட்சியின் துணைத் தலைவராகப் பணியாற்றினார். 1928 இல், அவர் அகில இந்திய தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புகள் சங்கத்தை நிறுவினார் மற்றும் அதன் நீண்டகால தலைவராக இருந்தார்.

தமிழ்நாட்டில் தொழிலாளர் இயக்கங்கள்:

முதல் உலகப் போர் (1914–18) இந்தியாவில் தொழில்துறை வளர்ச்சிக்கு ஊக்கமளித்தது. இந்தத் தொழில்கள், போர் நேரத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து, ஏராளமான தொழிலாளர்களை வேலைக்கு அமர்த்தியுள்ளன. போரின் முடிவில், போர்க்காலத் தேவைகள் குறைந்துவிட்டதால், தொழில்கள் முழுவதும் ஆட்குறைப்பு ஏற்பட்டது. அதிக விலையுடன் இணைந்து, இது தொழிலாளர் இயக்கத்திற்கு ஒரு வேகத்தை அளித்தது. பி.பி.வாடியா, மு. சிங்காரவேலர், திரு. வி. கல்யாணசுந்தரம் மற்றும் பலர் மெட்ராஸ் பிரசிடென்சியில் தொழிலாளர் சங்கங்களை உருவாக்கத் தொடங்கினர். 1918 இல், இந்தியாவின் முதல் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட தொழிற்சங்கமான மெட்ராஸ் தொழிலாளர் சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது.

முதல் அகில இந்திய தொழிற்சங்க மாநாடு (AITUC) 1920 அக்டோபர் 31 அன்று பம்பாயில் நடைபெற்றது. பிரதிநிதிகள் பல தீர்மானங்களை விவாதித்தனர். தொழிலாளர் தகராறுகளில் போலீஸ் தலையீட்டிலிருந்து பாதுகாப்பு, வேலையின்மைப் பதிவேட்டைப் பராமரித்தல், உணவுப் பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்வதில் கட்டுப்பாடு, காயங்களுக்கு இழப்பீடு மற்றும் உடல்நலக் காப்பீடு ஆகியவை இதில் அடங்கும்.

மு. சிங்காரவேலர்:

எம். சிங்காரவேலர் (1860–1946), சென்னை மாகாணத்தில் தொழிலாளர் இயக்க நடவடிக்கைகளில் முன்னோடியாக இருந்தார். அவர் சென்னையில் பிறந்தார் மற்றும் மெட்ராஸ் பல்கலைக்கழகத்தின் மாகாண கல்லூரியில் பட்டம் பெற்றார்.

அவர் தனது ஆரம்பகால வாழ்க்கையில் பௌத்தத்தை ஆதரித்தார். தமிழ், ஆங்கிலம், உருது, இந்தி, ஜெர்மன், பிரஞ்சு மற்றும் ரஷ்ய மொழிகள் உட்பட பல மொழிகளை அறிந்த அவர், தமிழில் கார்ல் மார்க்ஸ், சார்லஸ் டார்வின், ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர் மற்றும் ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டீன் ஆகியோரின் கருத்துக்களைப் பற்றி எழுதினார். 1923 ஆம் ஆண்டு மே தினத்தை முதன்முதலில் கொண்டாட அவர் ஏற்பாடு செய்தார். இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஆரம்பகால தலைவர்களில் இவரும் ஒருவர். தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க தொழிலாளி என்ற தமிழ்ப் பத்திரிகையை வெளியிட்டார். பெரியாருடனும் சுயமரியாதை இயக்கத்துடனும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார்.

இந்திய சுதந்திரத்திற்கு முன் மொழிப் போராட்டம்:

பொதுவாக, மொழி என்பது அடையாளத்தின் மேலாதிக்க அடையாளமாகும், மேலும் இது எந்தவொரு சமூகத்தின் கலாச்சாரம் மற்றும் உணர்வுகளுடன் தொடர்புடையது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் தமிழ் அதன் முக்கியத்துவத்தை மீண்டும் பெற்றது. மறைமலை அடிகளின் தூய தமிழ் இயக்கம், பெரியாரின் மொழிச் சீர்திருத்தம்,

தமிழிசை இயக்கம் ஆகியவை தமிழ் மொழியைப் பண்படுத்த உதவியது. திராவிட உணர்வை வழிநடத்திய தமிழ் மறுமலர்ச்சி நவீன தமிழ் மொழி மற்றும் அதன் கலை வடிவங்களின் வளர்ச்சியில் பெரும் தலையீடு செய்தது. ஆகமக் கோயில்கள் தமிழில் சடங்குகளை அனுமதிக்கவில்லை. இசைக் கச்சேரிகளில் தமிழ்ப் பாடல்களுக்கு ஓரளவு இடம் உண்டு. ஆபிரகாம் பண்டிதர் தமிழிசையின் வரலாற்றை முறையாக ஆய்வு செய்து பழங்கால தமிழ் இசை அமைப்பை மறுகட்டமைக்க முயன்றார். அவர் 1912 இல் தஞ்சை சங்கீத வித்யா மகாஜன சங்கத்தை நிறுவினார், அது தமிழ் இசை இயக்கத்தின் (தமிழ் இசை இயக்கம்) முன்னோடி. இசைக் கச்சேரிகளில் தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடுவதற்கு இயக்கம் முக்கியத்துவம் அளித்தது. தமிழிசையின் நிலை குறித்து விவாதிக்க 1943ல் முதல் தமிழ் இசை மாநாடு நடைபெற்றது.

பல்வேறு காலகட்டங்களில் தமிழ் நாட்டில் இந்தி கட்டாய மொழியாக அமல்படுத்தப்பட்டது தமிழ் மொழி மற்றும் கலாச்சாரத்திற்கு அச்சுறுத்தலாகவே பார்க்கப்பட்டது. தமிழின் மேல் இந்தி புகுத்தப்படுவது திராவிடர்களின் வேலை வாய்ப்பை மறுக்கும் என்று பெரியார் அறிவித்தார்.

மறைமலை அடிகள் இந்தி அறிமுகத்தால் தமிழ் மொழி பாதிக்கப்படும் என்று சுட்டிக்காட்டினார். இந்தி எதிர்ப்புப் பிரச்சாரகர்கள் இது பிராமணீயத்திற்கும், தமிழ் மீதான சமஸ்கிருதத்தின் மேலாதிக்கத்திற்கும் எதிரான கருத்தியல் போராகக் கருதினர்.

பெண்கள் இயக்கங்கள்:

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மெட்ராஸ் பிரசிடென்சியில் பெண்களுக்கு அதிகாரமளித்தல் என்ற கேள்விக்கு தீர்வு காண பெண்கள் இயக்கங்கள் மற்றும் அமைப்புகளின் பல நீரோடைகள் நிறுவப்பட்டன. பெண்கள் இந்திய சங்கம் (WIA) மற்றும் அகில இந்திய மகளிர் மாநாடு (AIWC) ஆகியவை தமிழ்நாட்டில் முக்கியமானவை. WIA 1917 இல் அன்னி பெசன்ட், டோரதி ஜினராஜதாசா மற்றும் மார்கரெட் கசின்ஸ் ஆகியோரால் சென்னை அடையார் என்ற இடத்தில் தொடங்கப்பட்டது. சங்கம் பல்வேறு மொழிகளில் துண்டுப் பிரசுரங்களையும் புல்லட்டின்களையும் வெளியிட்டது.

தனிப்பட்ட சுகாதாரம், திருமணச் சட்டங்கள், வாக்களிக்கும் உரிமைகள், குழந்தை பராமரிப்பு மற்றும் பொது மக்களில் பெண்களின் பங்கு ஆகியவற்றின் சிக்கல்களை விவரிக்க. இதற்கிடையில், WIA 1927 இல் அகில இந்திய பெண்கள் மாநாட்டை (AIWC) உருவாக்கியது, மேலும் பெண்களின் கல்வி பிரச்சனையை தீர்க்கவும், பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்காக அரசாங்கம் பல்வேறு கொள்கைகளை செயல்படுத்தவும் பரிந்துரைத்தது.

சுயமரியாதை இயக்கத்தின் முக்கிய நோக்கங்களில் பெண் விடுதலையும் ஒன்று. பெரியார் ஈ.வி.ஆர் தலைமையில் சுயமரியாதையாளர்கள் பாலின சமத்துவத்திற்காகவும், பாடுபட்டனர்.

பெண்கள் தங்கள் கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள இந்த இயக்கம் ஒரு இடத்தை வழங்கியது. இயக்கத்தில் பல பெண் ஆர்வலர்கள் இருந்தனர்.

முத்துலட்சுமி அம்மையார், நாகம்மை, கண்ணம்மா, நீலாவதி, மூவலூர் ராமாமிர்தம், ருக்மணி அம்மாள், அலர்மேல்மங்கை தாயம்மாள், நீலாம்பிகை, சிவகாமி சிதம்பரனார் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள்.

தேவதாசி என்று அழைக்கப்படும் கடவுளின் ஊழியராக இளம் பெண்களை இந்து கோவில்களுக்கு அர்ப்பணிக்கும் வழக்கம் இருந்தது. கடவுளுக்குச் செய்யும் சேவையாகக் கருதப்பட்டாலும், அது சீக்கிரமே கெட்டுப் போய், விரிவான ஒழுக்கக்கேடு மற்றும் பெண்களை துஷ்பிரயோகம் செய்ய வழிவகுத்தது. டாக்டர் முத்துலட்சுமி அம்மையார் இந்த தேவதாசி முறையை ஒழிக்க ஒரு சட்டத்தை வலியுறுத்தி பிரச்சாரத்தில் முன்னணியில் இருந்தார். மதராஸ் தேவதாசிகள் (அர்ப்பணிப்பு தடுப்பு) சட்டம் 1947 அரசாங்கத்தால் இயற்றப்பட்டது.

1930 ஆம் ஆண்டில், முத்துலட்சுமி அம்மையார் சென்னை சட்டமன்றக் குழுவில் "மெட்ராஸ் மாகாணத்தில் உள்ள இந்துக் கோவில்களில் பெண்களை அர்ப்பணிப்பதைத் தடுப்பது" என்ற மசோதாவை அறிமுகப்படுத்தினார். பின்னர் தேவதாசி ஒழிப்புச் சட்டமாக மாறிய இந்த மசோதா, இந்துக் கோயில்கள் அல்லது பிற வழிபாட்டுத் தலங்களில் நடைபெறும் “பொட்டுக்கட்டு விழா” சட்டவிரோதமானது என்றும், தேவதாசிகளுக்கு ஒப்பந்தத் திருமணம் செய்துகொள்ள சட்டப்பூர்வ அனுமதி அளித்ததுடன், குறைந்தபட்சம் ஐந்தாண்டு சிறைத் தண்டனையும் விதித்தது. இந்த மசோதா சட்டமாக மாற 15 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது.